YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
18 päivänä marraskuuta 1999 *

Asiassa C-329/99 P(R),

Pfizer Animal Health SA, kotipaikka Louvain-la-Neuve (Belgia), edustajinaan I. S. Forrester, QC, ja barrister E. Wright, solicitor S. J. Gale-Battenin valtuuttamina, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. May, 31 Grand-Rue,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan, että Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-13/99 R, Pfizer Animal Health vastaan neuvosto, 30.6.1999 antama määräys (Kok. 1999, s. II-1961) on kumottava ja asia on palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin käsiteltäväksi tai että ensimmäisessä oikeusasteessa esitetty hakemus on hyväksyttävä ja neuvosto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut,

muut osapuolet:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat J. Carbery ja M. Sims, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan inves-

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat P. Oliver ja T. Christoforou ja oikeudellisen yksikön virkamies F. Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

Tanskan kuningaskunta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön osastopäällikkö J. Molde, prosessiosoite Luxemburgissa Tanskan suurlähetystö, 4 boulevard Royal,

Suomen tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston osastopäällikkö, suurlähettiläs H. Rotkirch ja saman ministeriön lainsäädäntöneuvos T. Pynnä, prosessiosoite Luxemburgissa Suomen suurlähetystö, 2 rue Heinrich Heine,

Ruotsin kuningaskunta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön ulkoasiainneuvos A. Kruse, prosessiosoite Luxemburgissa Ruotsin suurlähetystö, 2 rue Heinrich Heine,

Fédération européenne de la santé animale (Fedesa) ja **Fédération européenne des fabricants d'adjuvants pour la nutrition animale (Fefana)**, kotipaikka Bryssel,

edustajinaan asianajajat D. Waelbroeck ja D. Brinckman, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto E. Arendt, 8—10 rue Mathias Hardt,

Hedwig Kerckhove ja **Paul Lambert**, kotipaikka Wingene (Belgia), edustajinaan asianajajat J. Bourgeois, Bryssel, ja N. Köhncke, Düsseldorf, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. May, 31 Grand-Rue,

ja

Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino ja **Asociación Española de Criadores de Vacuno de Carne**, ensin mainitun kotipaikka Madrid ja jälkimmäisen Barcelona (Espanja),

väliintulijoina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies F. G. Jacobsia,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Pfizer Animal Health SA on yhteisöjen tuomioistuimeen 1.9.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-13/99 R, Pfizer Animal Health vastaan neuvosto, 30.6.1999 antamaan määräykseen (Kok. 1999, s. II-1961; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla on hylätty valittajan hakemus rehujen lisäaineista annetun neuvoston direktiivin 70/524/ETY muuttamisesta siltä osin kuin se koskee tiettyjen antibioottien hyväksymisen peruuttamista 17 päivänä joulukuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2821/98 (EYVL L 351, s. 4; jäljempänä riidanalainen asetus) täytäntöönpanon lykkäämisestä ja muiden kohtuulliseksi ja asianmukaiseksi katsottavien välitoimien määräämisestä.

2 Valittaja vaatii, että valituksenalainen määräys on kumottava kokonaan tai osittain ja että asia on palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin käsiteltäväksi tai että yhteisöjen tuomioistuimen presidentin on määrättävä riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon lykkäämisestä tai muista tarpeellisiksi katsottavista välitoimista ja velvoitettava neuvosto korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3 Ruotsin kuningaskunta on toimittanut kirjelmänsä yhteisöjen tuomioistuimelle 23.9.1999, komissio, Fédération européenne de la santé animale (jäljempänä

Fedesa) ja Fédération européenne des fabricants d'adjuvants pour la nutrition animale (jäljempänä Fefana) 27.9.1999, Kerckhove ja Lambert 28.9.1999, neuvosto ja Suomen tasavalta 5.10.1999 sekä Tanskan kuningaskunta 7.10.1999.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

4 Valituksenalaisen määräyksen 1—11 kohdasta ilmenee, että asia liittyy rehujen lisäaineista 23 päivänä marraskuuta 1970 annettuun neuvoston direktiiviin 70/524/ETY (EYVL L 270, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 23.7.1996 annetulla neuvoston direktiivillä 96/51/EY (EYVL L 235, s. 39).

5 Direktiivillä 70/524/ETY on vahvistettu luettelo lisäaineista, joiden lisääminen rehuihin on yhteisössä toistaiseksi sallittua, ja ehdot, joilla lisäaineiden lisääminen on sallittua. Direktiivissä on säädetty yhtäältä myös siitä, missä olosuhteissa ja minkä menettelyn mukaan jäsenvaltio voi päättää suojatoimenpiteistä, joilla se väliaikaisesti kieltää sallitun lisäaineen käytön alueellaan tai rajoittaa sitä, ja toisaalta siitä, missä olosuhteissa ja minkä menettelyn mukaan komissio voi saada direktiiviä muutettua ihmisten ja eläinten terveyden sekä ympäristön suojelemiseksi.

Tosiseikat

6 Valituksenalaisen määräyksen 12—16 kohdassa on välitoimista päättäneen tuomarin arviointiin perustuva selvitys siitä, mikä on tällä hetkellä vallitseva käsitys

antibiooteista ja antibioottiresistenssistä, jonka antibioottien käyttö voi aiheuttaa niille bakteereille, joiden torjuntaan niitä käytetään.

7 On erityisesti todettava, että valituksenalaisen määräyksen 15 kohdan mukaan "tutkijat ovat yksimielisiä siitä, että on olemassa todellinen vaara, että antibiootit menettävät tehonsa sekä lyhyellä että pitkällä aikavälillä, että uusia lääkkeitä kehitetään vähemmän ja että on muodostumassa pysyvä resistenssi tiettyjä lääkkeitä kohtaan".

8 Valituksenalaisen määräyksen 17 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista ilmenee lisäksi, että valittaja on ainoa virginiamysiini-nimisen antibiootin tuottaja, että virginiamysiiniä valmistetaan yksinomaan valittajan Rixensartissa (Belgia) sijaitsevassa tehtaassa ja että virginiamysiini on hyväksytty direktiivissä 70/524/ETY alun perin säädetyn menettelyn mukaisesti.

9 Vuonna 1998 Tanskan kuningaskunta kielsi direktiivin 70/524/ETY 11 artiklassa säädetyn suojalausekkeen perusteella virginiamysiinin käytön rehuissa alueellaan, ja Ruotsin kuningaskunta esitti Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyn asiakirjan (EYVL 1994, C 241, s. 21 ja EYVL 1995, L 1, s. 1) määräysten mukaisesti komissiolle pyyntöjä direktiivin 70/524/ETY mukauttamisesta kahdeksan antibiootin, muun muassa virginiamysiinin osalta.

10 Neuvosto on varovaisuusperiaatteeseen vedoten poistanut riidanalaisella asetuksella muun muassa virginiamysiinin niiden lisäaineiden luettelosta, joiden

lisääminen rehuihin on yhteisössä sallittua, ja velvoittanut komission tarkastelemaan tätä päätöstä uudelleen ennen 31 päivää joulukuuta 2000.

11 Riidanalaisessa asetuksessa olevassa siirtymäsäännöksessä säädetään, että jos jäsenvaltio ei asetuksen voimaantulopäivään mennessä ole kieltänyt jotakin asetuksessa tarkoitettua antibioottia, kyseisen antibiootin käyttö on sallittua 30.6.1999 saakka.

12 Valituksenalaisen määräyksen 24—30 kohdassa on selvitetty niitä syitä, jotka saivat neuvoston antamaan riidanalaisen asetuksen, sellaisina kuin ne ilmenevät asetuksen perustelukappaleista. Syyt liittyvät pääasiallisesti niihin huoliin, jotka koskevat nyt annettavan määräyksen 6 ja 7 kohdassa mainittua antibioottiresistenssi-ilmiötä.

Oikeudenkäyntimenettely

13 Valittaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.1.1999 jättämässään kanteessa vaatinut riidanalaisen asetuksen kumoamista kokonaan tai osittain.

14 Valittaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.2.1999 jättämällään erillisellä asiakirjalla lisäksi tehnyt EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan (joista on tullut EY 242 ja EY 243 artikla) nojalla hakemuksen, jossa se pyytää yhtäältä riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon lykkäämistä

kokonaan tai osittain joko siihen saakka, että pääasia on ratkaistu, tai määrättyyn päivään saakka, ja toisaalta muiden kohtuulliseksi ja asianmukaiseksi katsottavien välitoimien määräämistä.

Valituksenalainen määräys

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on valituksenalaisella määräyksellä hylännyt välitoimihakemuksen tutkittuaan ensin, voidaanko hakemus ottaa tutkittavaksi, onko välitoimihakemus ilmeisen perusteltu (fumus boni juris) ja täyttyykö kiireellisyysedellytys, ja vertailtuaan kysymyksessä olevia intressejä.

16 Ensinnäkin valituksenalaisen määräyksen 120—127 kohdasta ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari on katsonut, että on tiettyjä seikkoja, joiden perusteella voidaan ensi arviolta päätellä, että pääasian kanne voidaan ottaa tutkittavaksi ja että välitoimihakemus on näin ollen otettava tutkittavaksi. Vaikka riidanalainen asetus on laadittu kuten EY:n perustamissopimuksen 189 artiklassa (josta on tullut EY 249 artikla) tarkoitettu yleisesti sovellettava toimenpide, ei nimittäin ole mahdotonta, että riidanalainen asetus koskee valittajaa suoraan ja erikseen, koska se on maailman ainoa virginiamysiinin valmistaja ja koska se on tässä ominaisuudessa tieteellisesti ja taloudellisesti osallinen antibioottia saaneilla eläimillä suoritettavaan mikrobivastustuskyvyn valvontaohjelmaan, jonka tulosten luotettavuus uhkaa vaarantua riidanalaisen asetuksen vuoksi.

17 Sen osalta, onko välitoimihakemus ilmeisen perusteltu (fumus boni juris), välitoimista päättävä tuomari on todennut valituksenalaisen tuomion 131—133 kohdassa, että valittajan kanneperuste, joka koskee varsinaisesti

varovaisuusperiaatteen loukkaamista, ei ensi arviolta ole täysin perusteeton, vaan se edellyttää erittäin perusteellista tarkastelua, jota ei voida suorittaa välitoimimenettelyssä.

18 Valituksenalaisen tuomion 134—181 kohdassa välitoimista päättävä tuomari on vielä tutkinut, onko hakemus niin kiireellinen, että pyydetyn toimen myöntäminen on perusteltua, ja puoltaako kyseessä olevien intressien vertailu välitoimen myöntämistä.

19 Välitoimista päättävä tuomari on valituksenalaisen määräyksen 136 kohdassa todennut tältä osin, että kiireellisyysedellytystä tutkittaessa huomioon otetaan ainoastaan sellainen vahinko, joka voi kohdistua välitointa pyytäneen asianosaisen intresseihin.

20 Varallisuusvahingon osalta välitoimista päättävä tuomari on tutkinut yhtäältä, onko valittajan olemassaolo uhattuna, keskittyen siihen, miten riidanalainen asetus vaikuttaa Rixensartin tehtaaseen ja valittajan elinkelpoisuuteen, ja toisaalta, voivatko valittajan markkinaosuudet muuttua korjaamattomasti.

21 Välitoimista päättävä tuomari on todennut Rixensartin tehtaasta, että asiakirja-aineistosta ei ilmene, että riidanalaisen asetuksen voimaantulo väistämättä johtaa tehtaan sulkemiseen hyvin pian, kun otetaan huomioon, että virginiamysiinin myynti muilla kuin Länsi-Euroopan markkinoilla on määrällisesti ja arvoltaan huomattavaa.

22 Välitoimista päättävän tuomarin mukaan ei ole näytetty toteen, että valittajan suunnittelema työvoiman vähennys, joka koskee 18:aa prosenttia työntekijöistä, olisi omiaan johtamaan Rixensartin tehtaan sulkemiseen, että myyntiryhmät

eivät voisi muuttaa toimintaansa tai että Rixensartin tehtaaseen tehtyjen tai suunniteltujen investointien kannattavuus vaarantuisi täysin.

23 Välitoimista päättävä tuomari on lisäksi kieltäytynyt ottamasta huomioon alihankkijoiden tilannetta, etenkään kun ei ollut osoitettu, mikä tarkalleen ottaen oli alihankkijoiden suhde Rixensartin tehtaaseen.

24 Valittajan taloudellisen elinkelpoisuuden osalta välitoimista päättävä tuomari on todennut, että arviot perustuvat siihen, että virginiamysiinin myynti vähenee huomattavasti sen jälkeen, kun sen myynti kielletään Euroopan yhteisössä. Välitoimista päättävä tuomari on kuitenkin ottanut huomioon, mikä on tämän toiminnan osuus koko Pfizer-konsernin toiminnasta, sellaisena kuin sitä on voitu arvioida, ja sen perusteella katsonut, että taloudellinen vahinko ei estä valittajaa jatkamasta toimintaansa siihen saakka, että pääasia ratkaistaan.

25 Välitoimista päättävä tuomari on tutkinut myös, miten kielto vaikuttaa valittajan markkinaosuuksien kehittymiseen. Välitoimista päättävän tuomarin mukaan myynnin vähentymistä muissa maissa kuin Euroopan unionin jäsenvaltioissa ei voida ottaa huomioon, koska se ei ole välitön seuraus riidanalaisesta asetuksesta. Tuotteen markkinaosuuksista Euroopan yhteisössä on todettu, että asiakirja-aineiston perusteella ei näytä siltä, että ne olisi menetetty korjaamattomasti.

26 Todettuaan valituksenalaisen määräyksen 165 kohdassa, että valittaja ei ollut pystynyt näyttämään toteen, että sille aiheutuu vakava ja korjaamaton vahinko, jos riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanoa ei lykätä, välitoimista päättävä tuomari on katsonut, että kyseessä olevien intressien vertailu joka tapauksessa puoltaa riidanalaisen asetuksen voimassa pitämistä, koska valittajan ja sitä tukevien osapuolten taloudellisiin ja sosiaalisiin intresseihin kohdistuva vahinko

ei voi olla merkittävämpi kuin se haitta, joka saattaa aiheutua kansanterveydelle, jos riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätään.

27 Välitoimista päättävä tuomari on nimittäin todennut asiakirja-aineiston osoittavan, että eläimillä esiintyvät virginiamysiinille resistentit bakteerit voivat siirtyä ihmiseen. Välitoimista päättävän tuomarin mukaan tämä merkitsee, ettei ole mahdotonta, että virginiamysiinin käyttö rehuissa voi kasvattaa mikrobilääkeresistenssiä ihmislääkinnässä, millä voi olla hyvin vakavia seurauksia kansanterveydelle. Näissä olosuhteissa välitoimista päättävä tuomari katsoi, että edellyttäen, ettei vaikuteta siihen, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi sen riskin laajuutta, joka toimielinten on näytettävä toteen varotoimenpiteestä päättäessään, on todettava, että ihmisten terveyden suojeleminen voidaan ottaa intressivertailussa huomioon jo sen perusteella, että tällä tavalla tunnistettu riski on olemassa.

Asianosaisten ja väliintulijoiden väitteet ja niiden perustelut

28 Valitusperusteista kolme sekä Kerckhoven ja Lambertin esittämä lisäperuste koskevat sitä, miten välitoimista päättävä tuomari on arvioinut kiireellisyyttä. Valittajan viimeinen valitusperuste koskee intressivertailua, sellaisena kuin se ilmenee valituksenalaisesta määräyksestä.

Vahingon arvioinnin virheellisyys, joka johtuu valittajan emoyhtiön tilanteen huomioon ottamisesta

29 Valittaja väittää ensinnäkin, että valituksenalaisesta määräyksestä ilmenevä arviointi, joka koskee sitä, aiheutuuko valittajalle vakavaa ja korjaamatonta

vahinkoa, on virheellinen, koska arvioinnissa on otettu huomioon paitsi valittajan myös sen emoyhtiön tilanne.

30 Valittajan mukaan valituksenalaisen määräyksen 155 kohdassa mainitulla oikeuskäytännöllä ei ole merkitystä nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Valittajan mukaan Pfizer-konsernin taloudellisilla resursseilla ei nimittäin voida korvata valittajan työntekijöiden lähtöä tai tehtaan sulkemista, jotka ovat valittajan omaan toimintaan kohdistuvia riidanalaisen asetuksen seurauksia. Vaikka Pfizer-konsernin olemassaolo ei ole uhattuna, valittajalle voi silti aiheutua vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Valittaja katsoo, että suureen konserniin kuuluvan pienen yrityksen hyväksi on voitava määrätä välitoimia, jos sille uhkaa aiheutua vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, erityisesti työpaikkojen menetyksen muodossa. Työntekijöiden perusteltua sosiaalista intressiä ei saa sivuuttaa pelkästään sen vuoksi, että he työskentelevät yhtiössä, joka on osa suurempaa konsernia. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin noudattama lähestymistapa kuitenkin merkitsee, että suureen konserniin kuuluvilta yhtiöiltä viedään oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan.

31 Komission ja Tanskan hallituksen mukaan se, että huomioon on otettu sen konsernin taloudellinen tilanne, johon valittaja kuuluu, on välitoimista päättävän tuomarin arvioinnissa vain yksi tekijä muiden joukossa.

32 Neuvosto, komissio ja Suomen hallitus toteavat myös, että valituksenalaisen määräyksen 155 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö on täysin relevantti ja osoittaa, että valittajan emoyhtiön taloudellisen tilanteen huomioon ottaminen on ollut perusteltua. Komission mielestä on järjenvastaista väittää, että tämä arviointiperuste merkitsee suurten konsernien syrjintää. Arvioitaessa, aiheuttaako toimenpide vakavia ja korjaamattomia taloudellisia seurauksia jollekin kantajalle, on komission mukaan selvästi tarpeen ottaa huomioon kantajan taloudellinen tilanne, jota ei tietenkään voida arvioida ottamatta huomioon sen konsernin taloudellista tilannetta, johon kyseinen kantaja kuuluu. Neuvosto korostaa valittajan suhteita emoyhtiöönsä ja toteaa, että valittaja kestää yhden

tuotteen markkinoilta poisvetämisen, koska se voi tukeutua tällaisen monikansallisen yhtiön huomattaviin resursseihin.

Vahingon arvioinnin virheellisyys huomioon ottaen markkinaosuuksien korjaamatonta menettämistä koskeva yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö

33 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että yhteisön oikeutta on rikottu, koska välitoimista päättävä tuomari on katsonut virheellisesti, että markkinaosuuksia ei menetetä korjaamattomasti. Tässä tapauksessa kyseessä oleva tuote kiellettiin kokonaan kaikissa viidessätoista jäsenvaltiossa, mutta vahinkoa ei katsottu tapahtuneen, vaikka korjaamattomana vahinkona on aikaisemmin pidetty huomattavasti pienempiä menetyksiä, jotka rajoittuvat vain muutamaan jäsenvaltioon.

34 Valittaja viittaa tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-41/96 R, Bayer vastaan komissio, 3.6.1996 antamaan määräykseen (Kok. 1996, s. II-381), jossa katsottiin, että kantajan toisessa maassa sijaitsevan tytäryhtiön markkinaosuuksien menettämisen uhalla ja siitä mahdollisesti aiheutuvalla työntekijöiden irtisanomisella oli merkitystä välitoimista päätettäessä.

35 Valittaja viittaa myös asiassa 65/87 R, Pfizer International vastaan komissio, 8.4.1987 annettuun määräykseen (Kok. 1987, s. 1691), jossa katsottiin, että erittäin voimakas myynnin lasku erityisesti kolmessa jäsenvaltiossa aiheutti vakavaa ja korjaamatonta taloudellista vahinkoa, koska 11 kuukautta kestäneen markkinoilta poissaolon aikana kilpailijoille menetettyjä markkinaosuuksia ei käytännössä enää voitu myöhemmin vallata takaisin. Valittajan mukaan sen tilanne on nyt käsiteltävänä olevassa asiassa vieläkin huonompi markkinoilta poissulkemisen keston ja relevanttien markkinoiden maantieteelliseen laajuuden vuoksi, joten sen tilanteeseen olisi pitänyt soveltaa samaa oikeuskäytäntöä tai oikeuskäytännön soveltamatta jättämistä olisi vähintäänkin pitänyt perustella asianmukaisesti. Sitä, että tosiseikat näissä kahdessa tapauksessa poikkeavat

toisistaan, ei valittajan mukaan oteta huomioon vielä kiireellisyyttä todettaessa vaan vasta intressivertailussa.

36 Valittaja muistuttaa, että 31 työntekijää on irtisanottu, koska riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanoa ei lykätty, ja toteaa, että vaikka se taloudellisesti pystyisi pitämään palveluksessaan nämä tarpeettomat työntekijät, kuten on väitetty, asetuksen valittajalle aiheuttama vahinko on siitä huolimatta vakava ja korjaamaton.

37 Neuvoston, komission ja Tanskan hallituksen mukaan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin toteamus, jonka mukaan kyseiset markkinaosuudet voidaan vallata takaisin, että toteamus, jonka mukaan valittaja pystyy taloudellisesti kestämään 31 Rixensartin tehtaan työntekijän työsuhteiden säilyttämisestä aiheutuvat kustannukset, ovat tosiseikkojen arviointia, joten toinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

38 Neuvosto, komissio sekä Tanskan ja Suomen hallitukset katsovat lisäksi, että tässä tapauksessa valittajan tilanne poikkeaa tosiseikkojen osalta täysin sen yrityksen tilanteesta, josta oli kysymys edellä mainitussa asiassa Bayer vastaan komissio, jossa katsottiin olevan todellinen vaara, että konsernin erään tytäryhtiön toiminnalle aiheutuu korjaamatonta vahinkoa, koska kysymys oli 56 prosentista tämän tytäryhtiön liikevaihdosta, samoin kuin sen yrityksen tilanteesta, josta oli kysymys edellä mainitussa asiassa Pfizer International vastaan komissio, jossa markkinaosuuden menetystä pidettiin korjaamattomana kyseessä olleen tuotteen ominaispiirteiden vuoksi.

Vahingon arvioinnin virheellisyys, joka johtuu kolmansien maiden tilanteen huomiotta jättämisestä

39 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja moittii sitä, että välitoimista päättävä tuomari on kieltäytynyt ottamasta vahinkoa määrittäessään huomioon niitä

vaikutuksia, joita virginiamysiinin kieltäminen Euroopan yhteisössä aiheuttaa sen myynnille sellaisissa kolmansissa maissa, joissa noudatetaan yhteisön lainsäädäntöä joko lain perusteella tai tosiasiallisesti; välitoimista päättävä tuomari on perustellut kieltäytymistä sillä, että tällainen vahinko ei ole välitön seuraus riidanalaisesta asetuksesta.

40 Valittaja väittää, että Euroopan unionin jäseniksi pyrkivillä 13 valtiolla sekä Itsenäisten valtioiden yhteisöön (jäljempänä IVY) kuuluvilla kahdeksalla valtiolla, joiden kanssa Euroopan yhteisö on tehnyt kumppanuus- ja yhteistyösopimuksia, on oikeudellinen velvollisuus lähentää lainsäädäntöään yhteisön säännöstöön.

41 Valittajan mukaan valituksenalaisessa määräyksessä on siis tältä osin oikeudellinen virhe jäsenehdokkaiden ja IVYyn kuuluvien maiden osalta.

42 Valittaja toteaa yleisemmin, että välitoimista päättävän tuomarin olisi pitänyt ottaa huomioon se, että kolmansien maiden päättämät toimenpiteet, jotka vastaavat riidanalaisessa asetuksessa säädettyjä, olivat ennakoitavissa oleva seuraus asetuksen antamisesta.

43 Neuvosto, komissio ja Tanskan hallitus katsovat, että tätä perustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska sitä ei ole koko laajuudessaan tuotu esiin ensimmäisessä oikeusasteessa.

44 Komissio ja Tanskan hallitus katsovat lisäksi, että tämä valitusperuste on oikeudellisesti virheellinen, koska valittajan mainitsemien 21 maan velvollisuuksissa on itse asiassa kysymys pelkästä sitoumuksesta, jonka mukaan maat tekevät parhaansa saattaakseen lainsäädäntönsä yhteensopivaksi yhteisön oikeuden kanssa, eikä niillä ole velvollisuutta tietyn tuloksen saavuttamiseen. Neuvosto puolestaan ei kiistä, että niillä viidellä maalla, jotka ovat aloittaneet jäsenyysneuvottelut, voi olla tällainen velvollisuus. Valittajan mainitsemilla 16

muulla maalla ei neuvoston mukaan sitä vastoin ole tällaista velvollisuutta. Neuvosto ja Tanskan hallitus toteavat joka tapauksessa, että valittaja ei ole osoittanut, minkälaisia todellisia markkinoiden menetyksiä sille aiheutuu näissä 21 maassa joko määrällisesti tai prosenttiosuuksina myynnistä sen johdosta, että virginiamysiinin myynti on kielletty yhteisössä. Muiden kolmansien maiden osalta neuvosto yhtyy valituksenalaisen määräyksen 160 kohdassa esitettyyn arvioon.

Väliintulijoille aiheutuneen vahingon huomiotta jättäminen

45 Kerckhove ja Lambert väittävät lisäksi, että välitoimista päättävä tuomari on toiminut virheellisesti kieltäytyessään ottamasta kiireellisyyttä koskevan arvioinnin yhteydessä huomioon väliintulijoille aiheutunutta vahinkoa ja lykätessään tämän vahingon arvioinnin intressivertailun yhteyteen. Niiden kolmansien osapuolten, jotka eivät voi itse saattaa asiaa käsiteltäväksi mutta jotka hyväksytään väliintulijoiksi välitoimimenettelyssä siitä syystä, että asian ratkaisu voi koskettaa heidän oikeuttaan, intressejä on näiden väliintulijoiden mukaan suojeltava, mikä on mahdotonta, jos vahinko, johon ne vetoavat, voidaan jättää huomiotta välitoimihakemuksen kiireellisyyttä arvioitaessa. Muutoin tällaisia kolmansia osapuolia rohkaistaan kääntymään kansallisten tuomioistuinten puoleen saadakseen intresseilleen väliaikaista suojaa, mikä vaikeuttaa yhteisön oikeuden yhdenmukaista soveltamista.

Välitoimen myöntämiselle asetettujen arviointiperusteiden liian suppea tulkinta, minkä vuoksi intressivertailu on jäänyt tekemättä

46 Viimeisessä valitusperusteessaan valittaja moittii välitoimista päättävää tuomaria siitä, että tämä on soveltanut liian suppeita arviointiperusteita välitoimien myöntämiseen asiassa, joka koskee varovaisuusperiaatetta. Valittaja toteaa tar-

kemmin, että kansanterveydelle myöhemmin aiheutuvan vahingon mahdollisuus on muuttunut olettamaksi, jonka mukaan tällainen vahinko aiheutuu pyydetystä täytäntöönpanon lykkäyksestä, mikä on saanut välitoimista päättävän tuomarin luopumaan lykkäyksen ja lykkäyksen epäämisen seurausten vertailemisesta.

47 Valittaja muistuttaa ensinnäkin, että suojatoimenpiteiksi tarkoitetuista kielloista voidaan säätää vain, jos on nimenomaista ja täysin vakuuttavaa näyttöä siitä, että tuote todella tai todennäköisesti on vaarallinen. Valittajan mukaan on selvää, että näin ei ole tässä tapauksessa. Neuvosto on näin ollen ollut väärässä vaatiessaan, että virginiamysiinin myyntikiellon on oltava voimassa, kunnes on täysin todistettu, että virginiamysiini ei nyt eikä myöhemmin aiheuta vaaraa ihmisten terveydelle.

48 Valittajan mukaan välitoimista päättävä tuomari on valituksenalaisen määräyksen 173 kohdassa tukeutunut virheellisesti siihen teoriaan, että virginiamysiinille resistentit bakteerit voivat siirtyä eläimistä ihmiseen, vaikka tämä on pelkkä olettama, jonka paikkansapitävyys on vielä ratkaistava nyt käynnissä olevissa tieteellisissä tutkimuksissa.

49 Valittaja katsoo, että samoin kuin neuvoston olisi pitänyt vertailla sitä täysin teoreettista riskiä, että virginiamysiini voi jonakin päivänä aiheuttaa vahinkoa kansanterveydelle, ja niitä vahinkoja, joita virginiamysiinin kieltäminen aiheuttaa, myös välitoimista päättävän tuomarin olisi pitänyt suorittaa todellinen intressivertailu.

50 Valittaja toteaa lisäksi, että tässä tapauksessa tilanne on kansanterveyden kannalta huomattavasti vaarattomampi kuin tilanne, joka vallitsi silloin, kun Isosta-Britanniasta peräisin oleva naudanliha asetettiin vientikieltoon, joten periaatteita, joita tuolloin sovellettiin asiassa C-157/96, National Farmers' Union ym.,

5.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2211) annetussa tuomiossa ja asiassa C-180/96, Yhdistynyt kuningaskunta vastaan komissio, 5.5.1998 annetussa tuomiossa (Kok. 1998, s. I-2265), ei valittajan mukaan voida sellaisenaan soveltaa tähän tapaukseen.

51 Valittaja väittää, että yhteisön toimielinten toteamus, jonka mukaan riski voi olla olemassa, on välttämätön mutta ei riittävä perustelu kiellolle. Välitoimista päättävän tuomarin ei välitoimihakemusta tutkiessaan pitäisi myöskään tukeutua pelkkään väittämään riskin olemassaolosta, vaan tuomarin pitäisi tutkia, kuinka todennäköistä riskin toteutuminen on ja kuinka vakavaa vahinkoa se aiheuttaa. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on tehnyt oikeudellisen virheen, kun hän on kieltäytynyt suorittamasta intressivertailua.

52 Fedesa ja Fefana tukevat näitä väitteitä korostaen ensinnäkin varovaisuusperiaatteen oikean soveltamisen tärkeyttä. Ne kiistävät valituksenalaisen määräyksen 181 kohdassa olevan toteamuksen, jonka mukaan se, että asiassa C-180/96 R, Yhdistynyt kuningaskunta vastaan komissio, 12.7.1996 annetussa määräyksessä (Kok. 1996, s. I-3903) otettiin huomioon se, että BSE johtaa kuolemaan, ei tarkoita, "etteivätkö yhteisön toimielimet voisi päättää toimenpiteistä, vaikka tilanne ei ole yhtä vakava". Näiden väliintulijoiden mukaan neuvoston on näytettävä toteen riskin vakavuus, ennen kuin se päättää tuotteen markkinoilta vetämisestä, kun huomioon otetaan edeltävän lupamenettelyn kesto ja kyseessä olevat rahamäärät. Tämän tapauksen osalta väliintulijat toteavat, että ennen riidanalaisen asetuksen antamista ei tehty mitään asianmukaista arviota niistä käytettävissä olevista todisteista, jotka koskevat aiheutuvaksi väitettyä riskiä. Välitoimista päättävän tuomarin ei olisi pitänyt hyväksyä neuvoston väitteitä sellaisinaan, vaan hänen olisi näiden väliintulijoiden mukaan siis pitänyt tutkia, oliko aiheutuvaksi väitetty riski ensi arviolta näytetty kohtuullisessa määrin toteen.

53 Toiseksi Fedesa ja Fefana väittävät, että välitoimista päättävä tuomari on virheellisesti jättänyt huomiotta näiden väliintulijoiden väitteet, joiden mukaan

kyseessä oleva kielto johtaa muiden, erityisesti eläinten hyvinvointiin ja ympäristöön kohdistuvien riskien ilmaantumiseen.

54 Kerckhove ja Lambert väittävät myös, että myyntikieltoa, jonka syyksi ilmoitetaan kuluttajien terveyden ja turvallisuuden suojeleminen, voidaan pitää perusteltuna vain, jos riskin olemassaolo on näytetty toteen. Valituksenalaisen määräyksen 180 ja 181 kohdasta kuitenkin ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari on havainnut pelkän riskin mahdollisuuden, joka myöhemmin voi muuttua riskiksi. Kerckhoven ja Lambertin mukaan niin kauan kuin riskin mahdollisuus ei ole muuttunut riskiksi, varotoimenpiteet ovat yleensä ennenaikaisia, paitsi jos luotettava intressivertailu selvästi osoittaa toimenpiteistä päättämisen perustelluksi. Jos yhteisön toimenpiteistä on päätetty tilanteessa, jossa kansanterveyteen ei kohdistu välitöntä vaaraa, ei voida olettaa — kuten valituksenalaisen määräyksen 170 ja 171 kohdassa on oletettu —, että kansanterveys on asetettava ensisijaiseen asemaan, jollei kaikkia kyseessä olevia intressejä, myös väliintulijoiden intressejä, ensin vertailla yksityiskohtaisesti.

55 Neuvoston ja Suomen hallituksen mielestä valittajalla ei ole oikeutta kiistää välitoimista päättävän tuomarin arviointia tosiseikoista. Kuten valituksenalaisen määräyksen 179 ja 180 kohdasta ilmenee, välitoimista päättävä tuomari on tukeutunut Maailman terveysjärjestön raporttiin ja valittajan itsensä esiin tuomiin seikkoihin päätellessään, että ihmisten terveyteen kohdistuvaa riskiä ei voitu pitää mahdottomana. Neuvosto katsoo myös, että ei ole mitään lakiin perustuvaa velvollisuutta tutkia riskin vakavuutta, jos riskin olemassaolo on näytetty toteen.

56 Komissio puolestaan väittää, että valittajan valitusperuste, joka koskee intressivertailua, perustuu kokonaisuudessaan siihen virheelliseen olettamaan, että virginiamysiinin aiheuttama riski on pelkästään teoreettinen. Komissio muistuttaa

tätä koskevista tutkimuksista ja korostaa, että kysymys koskee tosiseikkoja, joten sitä ei voida tuoda esiin tässä menettelyssä.

57 Tanskan hallituksen mukaan välitoimista päättävä tuomari on intressivertailun yhteydessä ottanut huomioon kaikki tiedossaan olleet tekijät, eikä tuomarin tapauskohtaista vertailua voida tutkia uudelleen valitusvaiheessa, koska silloin tosiseikkoja arvioitaisiin uudelleen.

58 Tanskan ja Suomen hallitusten mukaan ihmisten terveyteen kohdistuvan riskin olemassaolo voidaan lainmukaisesti ottaa huomioon ilman, että olisi odotettava todellisen vahingon ilmenemistä.

59 Koska osapuolten kirjalliset huomautukset sisältävät kaikki valituksen ratkaisemiseksi tarvittavat tiedot, osapuolia ei ole tarpeen kuulla suullisesti.

Asian arviointi

60 Aluksi on huomautettava, että EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksen osalta ja muutoksenhaun perusteena voi olla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut valittajan etuja loukkaava oikeudenkäyntivirhe tai se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta.

61 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella yksin on toimivalta sekä tosiseikkojen toteamisen osalta, lukuun ottamatta tapauksia, joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusten aineellinen paikkansapitämättömyys johtuu sille esitetystä aineistosta, että näiden tosiseikkojen arvioinnin osalta.

62 On lisäksi todettava, että yhteisöjen tuomioistuimella ei pääasiallisesti ole toimivaltaa tutkia sitä näyttöä, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut huomioon tosiseikkoja todetessaan tai niitä arvioidessaan. Nimittäin, silloin kun yleisiä oikeusperiaatteita ja todistustaakkaa ja todisteiden vastaanottamista koskevia prosessuaalisia sääntöjä on noudatettu, yksin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, minkä arvon se antaa sille esitetylle näytölle (asia C-159/98 P(R), Alankomaiden Antillit v. neuvosto, määräys 25.6.1998, Kok. 1998, s. I-4147, 68 kohta).

63 Valitusperusteita tutkittaessa on siis otettava huomioon nämä seikat.

Ensimmäinen valitusperuste

64 Ensimmäisen valitusperusteen mukaan valituksenalaisessa määräyksessä on oikeudellinen virhe, koska valittajalle aiheutuvan vakavan ja korjaamattoman vahingon olemassaoloa arvioitaessa on otettu huomioon se, että valittaja kuuluu erääseen konserniin.

65 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että se vakava ja korjaamaton vahinko, jonka valittaja väittää aiheutuneen, on itse asiassa varallisuusvahinko, kuten valituksenalaisen määräyksen 137 kohdasta ilmenee.

66 Valituksenalaisen määräyksen 139 kohdasta ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari on vahingon korjaamattomuutta arvioidessaan erottanut yhtäältä seuraukset, joita riidanalainen asetus voi aiheuttaa Rixensartin tehtaalle, ja toisaalta seuraukset, joita se voi aiheuttaa valittajan taloudelliselle elinkelpoisuudelle.

67 Välitoimista päättävä tuomari on ottanut Pfizer-konsernin taloudelliset ominaisuudet huomioon vasta tutkiessaan valittajan taloudellista elinkelpoisuutta valituksenalaisen määräyksen 153—158 kohdassa.

68 Sen sijaan määrittäessään, mitä seurauksia riidanalainen asetus voi aiheuttaa Rixensartin tehtaalle, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on valituksenalaisen määräyksen 140—152 kohdasta ilmenevin tavoin ottanut huomioon ainoastaan virginiamysiinin myynnin määrän Euroopan unionissa ja muualla, valittajan suunnittelemien irtisanomisten suhteellisen merkityksen, mahdollisuudet muuttaa virginiamysiinin myyntiryhmien toimintaa ja Rixensartin tehtaaseen tehtyjen tai suunniteltujen investointien kannattavuuden.

69 Valittaja on siis väärässä väittäessään, että välitoimista päättävä tuomari on ottanut sen konsernin, johon valittaja kuuluu, ominaisuudet huomioon arvioidessaan, mitä vaikutuksia riidanalaisella asetuksella voi olla Rixensartin tehtaaseen.

70 Rixensartin tehtaan työntekijöiden omien intressien osalta välitoimista päättävä tuomari on todennut valituksenalaisen määräyksen 149 kohdassa, ettei vaikuta uskottavalta, etteikö valittaja pystyisi kestämään sitä taloudellista rasitusta, joka aiheutuu 31 henkilön töissä pitämisestä siihen saakka, että pääasia ratkaistaan.

71 Tätä välitoimista päättävän tuomarin arviota, jonka mukaan työntekijöiden intresseille aiheutuva vahinko ei ole väistämätön seuraus riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanosta, ei voida riitauttaa muutoksenhaun yhteydessä.

72 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

73 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää varsinaisesti, että välitoimista päättävä tuomari on arvioinut valittajaan kohdistuvan markkinoiden menetyksen korjaamattomuutta virheellisesti.

74 Tämän määräyksen 61 kohdassa mainituista syistä välitoimista päättävän tuomarin toteamuksilla, jotka koskevat valittajan väittämän markkinoiden menetyksen olemassaoloa ja ominaisuuksia, ei voida riitauttaa tämän valituksen yhteydessä.

75 On lisäksi todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asianosaisen, joka vetoaa tällaiseen vahinkoon, on näytettävä toteen, että tapahtuvaksi väitetty markkinoiden menetys on korjaamaton (ks. vastaavasti asia 119/86 R, Espanja v. neuvosto ja komissio, määräys 9.7.1986, Kok. 1986, s. 2241, 30 kohta), joten pelkkä viittaus aikaisempiin asioihin, joissa välitoimista päättävä tuomari on päätynyt erilaiseen ratkaisuun, ei riitä kyseenalaistamaan valituksenalaista määräystä.

76 On joka tapauksessa todettava, että valituksenalaisen määräyksen 161—164 kohdasta ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari on tutkinut yksityiskohtaisesti sen markkinoiden menetyksen luonnetta, jonka valittaja on väittänyt itselleen aiheutuvan, ja lopulta päätellyt, että valittajalla siihen saakka olleet markkinaosuudet eivät näytä vaarantuvan korjaamattomasti. Tämä riittää osoittamaan, että nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikat poikkeavat huomattavasti valittajan mainitsemille kahdelle asialle ominaisista tosiseikoista.

77 Väitteestä, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen voimaantulo johtaa 31 työntekijän irtisanomiseen, on todettava, että se liittyy ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esitettyihin toteamuksiin, joten se on hylättävä tämän määräyksen 64—71 kohdassa esitetyistä syistä.

78 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas valitusperuste

79 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että välitoimista päättävä tuomari ei ole vahinkoa määrittäessään ottanut huomioon riidanalaisen asetuksen vaikutusta virginiamysiinin myyntiin kolmansissa maissa.

80 Tämä valitusperuste perustuu ennen kaikkea niiden sopimusten sisältöön, jotka sitovat Euroopan yhteisöön nähden yhtäältä jäsenehdokkaina olevia kolmansia maita ja toisaalta IVY-maita ja joissa asetetaan näille kahdelle maaryhmälle oikeudellinen velvollisuus määrätä kiellosta, joka vastaa riidanalaisessa asetuksessa säädettyä.

81 Tältä osin on huomautettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdan mukaan valituksessa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

82 Valittaja ei siis voi muutoksenhakuvaiheessa väittää, että tietyillä kolmansilla mailla on oikeudellinen velvollisuus päättää toimenpiteistä, jotka vastaavat neuvoston säätämiä toimenpiteitä, koska valittaja ei ole esittänyt tällaista väitettä ensimmäisessä oikeusasteessa. Valittaja on nimittäin väittänyt pelkästään, että jäsenehdokkaat ovat mukauttaessaan lainsäädäntöään yhteisön säännöstöön taipuvaisia noudattamaan Euroopan unionin esimerkkiä. Valittaja ei sitä paitsi ollut viitannut erikseen IVY-maihin.

83 Valittaja on lisäksi pääasiallisesti tyytynyt toistamaan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiään väitteitä ja perusteluja, joiden mukaan eräs yhteisössä säädetyn kiellon ennakoitavista seurauksista on se, että muut maat asettavat automaattisesti samanlaisen kiellon.

84 Tämän määräyksen 61 kohdassa mainituista syistä nyt käsiteltävänä olevassa valituksessa ei voida riitauttaa välitoimista päättävän tuomarin valituksenalaisen määräyksen 160 kohdassa tekemiä toteamuksia, joiden mukaan ei ole näytetty toteen, että täytäntöönpanon lykkääminen estäisi kolmansia maita kieltämästä virginiamysiinin myyntiä alueellaan, ja joiden mukaan myynnin vähentyminen kolmansissa maissa ei ole välitön seuraus riidanalaisesta asetuksesta.

85 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Neljäs valitusperuste

86 Kerckhove ja Lambert ovat esittäneet vielä yhden valitusperusteen, jonka mukaan välitoimista päättävän tuomarin olisi pitänyt ottaa heille aiheutunut vahinko huomioon kiireellisyyttä arvioidessaan.

87 Valitusperusteensa tueksi nämä väliintulijat väittävät, että koska heillä on katsottu olevan niin suuri intressi, että heidät on hyväksytty väliintulijoiksi, tätä intressiä voidaan suojella ainoastaan siten, että kiireellisyyttä arvioitaessa otetaan huomioon se vahinko, jonka he väittävät itselleen aiheutuvan. Nämä väliintulijat toteavat lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin noudattama päinvastainen käytäntö on omiaan vaarantamaan yhteisön oikeuden tulkinnan yhdenmukaisuuden, koska se kannustaa kolmansia osapuolia kääntymään kansallisten tuomioistuinten puoleen saadakseen intresseilleen väliaikaista suojaa.

88 Ensinnäkin on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta ilmenee, että yhteisön toimielimen säädöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva hakemus otetaan tutkittavaksi vain, jos hakemuksen tekijä on nostanut kyseisestä säädöksestä kanteen yhteisöjen tuomioistuimessa.

89 Lisäksi on todettava, että tämä täytäntöönpanon lykkäystä koskeva hakemus voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos hakija näyttää toteen, että on tiettyjä seikkoja, joiden perusteella voidaan ensi arviolta päätellä, että se pääasian kanne, johon hänen välitoimihakemuksensa liittyy, voidaan ottaa tutkittavaksi, jottei hakija voisi välitoimihakemuksella saada sellaisen säädöksen täytäntöönpanoa lykätyksi, jota yhteisöjen tuomioistuin ei sittemmin kumoa, koska kanne jätetään tutkimatta asiakysymyksen osalta (ks. asia 376/87 R, Distrivet v. neuvosto, määräys 27.1.1988, Kok. 1988, s. 209, 21 ja 22 kohta).

90 Nämä vaatimukset johtuvat siitä, että välitoimimenettelyn tarkoituksena on yksinomaan yksityisten oikeussubjektien väliaikaisen suojelun varmistaminen, kun se on tarpeen annettavan lopullisen päätöksen täyden tehokkuuden turvaamiseksi, jotta vältettäisiin aukko yhteisöjen tuomioistuimen takaamassa oikeussuojassa (ks. vastaavasti asia C-399/95 R, Saksa v. komissio, määräys 3.5.1996, Kok. 1996, s. I-2441, 46 kohta).

91 Ne vaatimukset, jotka henkilön on täytettävä, jotta hänet voitaisiin hyväksyä väliintulijaksi, ovat sitä vastoin lievemmät, koska EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklassa vaaditaan vain, että henkilö osoittaa asian ratkaisun koskevan hänen oikeuttaan.

92 Väliintulo yhteisöjen tuomioistuimissa on nimittäin liitännäinen oikeudenkäynnin kohteeseen nähden.

93 Tästä seuraa, että vaikka väliintulija voi säädöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta käsiteltäessä vedota intresseihinsä, hän ei voi laajentaa

oikeudenkäynnin kohdetta vaatimalla omaa oikeutta väliaikaiseen oikeussuojaan.

94 Välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältyttäisiin siltä, että välitoimia pyytäneelle asianosaiselle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee (ks. mm. asia 310/85 R, Deufil v. komissio, määräys 6.2.1986, Kok. 1986, s. 537, 15 kohta).

95 Kerckhoven ja Lambertin esiin tuomat tarkoituksenmukaisuusnäkökohdat, jotka perustuvat yhteisön oikeuden yhdenmukaista tulkintaa koskevaan tavoitteeseen, eivät voi saattaa tämän päätelmän paikkansapitävyyttä kyseenalaiseksi.

96 On lisäksi todettava, että välitoimista päättävä tuomari on ottanut väliintulijoiden intressit huomioon intressivertailun yhteydessä, joten heidän väliintulolleen on annettu sille kuuluva tehokas vaikutus.

97 Edellä olevasta seuraa, että Kerckhoven ja Lambertin esittämä valitusperuste on hylättävä.

Viides valitusperuste

98 Viimeisessä valitusperusteessaan valittaja moittii välitoimista päättävää tuomaria siitä, että välitoimen myöntämiseen on tämän kaltaisessa tapauksessa sovellettu

liian suppeita arviointiperusteita, mikä on saanut välitoimista päättävän tuomarin luopumaan virheellisesti kaikesta intressivertailusta.

99 Tältä osin on ensiksi todettava, että kuten Tanskan hallitus on perustellusti todennut, muutoksenhaun yhteydessä ei pääsääntöisesti voida riitauttaa sitä, miten välitoimista päättävä tuomari on intressivertailun suorittamista varten todennut tosiseikat ja arvioinut niitä hyväksyen tietyt hänelle esitetyistä todisteista.

100 Toisin kuin valittaja väittää, valituksenalaisesta määräyksestä ei myöskään ilmene, että välitoimista päättävä tuomari olisi luopunut intressivertailun tekemisestä pelkästään siitä syystä, että kysymys oli kansanterveyteen liittyvistä näkökohdista.

101 Valituksenalaisen määräyksen 174—179 kohdasta nimittäin ilmenee, että välitoimista päättävä tuomari on pyrkinyt osapuolten esittämiä asiakirjoja tutkimalla määrittämään, kuinka merkittävä on riidanalaisen asetuksen perustana ollut riski, että antibiooteille resistentit bakteerit siirtyvät eläimistä ihmiseen. Kuten valituksenalaisen määräyksen 180 kohdasta ilmenee, välitoimista päättävä tuomari on tutkinut myös riskin vakavuuden, ennen kuin hän on lopulta päätellyt, että jos mikrobilääkeresistenssi kasvaa ihmislääkinnässä, sillä voi olla hyvin vakavia seurauksia kansanterveydelle.

102 Koska välitoimista päättävä tuomari on tällä tavalla arvioinut, kuinka merkittävä ja vakava on riski, joka liittyy virginiamysiinin käyttöön rehuissa, hän on perustellusti voinut vertailla keskenään näitä seikkoja ja sitä taloudellisiin ja sosiaalisiin intresseihin kohdistuvaa vahinkoa, johon valittaja ja sitä tukevat osapuolet ovat vedonneet, ja päätellä sen perusteella, että viimeksi mainittu vahinko "ei — — voi olla merkittävämpi kuin se haitta, joka saattaa aiheutua

kansanterveydelle, jos riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätään, ja jota ei voitaisi korjata, jos pääasian vaatimukset myöhemmin hylättäisiin".

103 Myös intressivertailua koskeva valitusperuste on näin ollen hylättävä.

104 Valitus on kaiken edellä esitetyn perusteella hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

105 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla muutoksenhakumenettelyssä sovelletaan työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä, että tämä koskee myös muita väliintulijoita. Koska valittaja on hävinnyt valituksen, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska neuvosto on sitä vaatinut. Komissio, Tanskan kuningaskunta, Suomen tasavalta, Ruotsin kuningaskunta, Fedesa ja Fefana sekä Kerckhove ja Lambert vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Pfizer Animal Health SA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Euroopan yhteisöjen komissio, Tanskan kuningaskunta, Suomen tasavalta, Ruotsin kuningaskunta, Fédération européenne de la santé animale ja Fédération européenne des fabricants d'adjuvants pour la nutrition animale sekä Hedwig Kerckhove ja Paul Lambert vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 18 päivänä marraskuuta 1999.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti